

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. R. H.**, N. M. B. X., B., správca konkurznej podstaty úpadcu D. B., a. s. v konkurze, F. N. č. X., B., IČO: X., proti žalovanému: **M.**, a. s., J. L. X., T. T., IČO: X., zastúpenému Advokátskou kanceláriou U. & P. – L. A. s. r. o., V. X., B., IČO: X., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16Cbi/65/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/20/2007-235 zo dňa 29. januára 2008, právoplatného dňa 26. februára 2008, v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/20/2007-331 zo dňa 28. júla 2008, právoplatného dňa 18. augusta 2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 16Cbi/65/2004-207 zo dňa 11. decembra 2006, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca s odkazom na § 80 písm. c/ OSP domáhal určenia neplatnosti Dohody o urovnaní zo dňa 19. 04. 2002 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, a určenia platnosti právnych úkonov, a to Úverovej zmluvy č. L. X. zo dňa 22. 08. 2002, Dohody o uplatnení vyplňovacieho práva k bianco zmenke bez protestu zo dňa 22. 08. 2002, Zmluvy č. X. o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 22. 08. 2000, Zmluvy č. 85/27-00/ZPP o zabezpečovacom prevode práva k hnutel'nému majetku zo dňa 22. 08. 2000, všetkých uzatvorených medzi žalobcom a žalovaným, Zmluvy č. 86/27-

00/ZN o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok zo dňa 22. 08. 2004 uzatvorená medzi žalobcom v I. rade a spoločnosťou A., a. s., a uznania dlhu vo forme notárskej zápisnice zo dňa 22. 08. 2000. Požiadavka naliehavosti právneho záujmu na určení platnosti, resp. neplatnosti, zmlúv, bola žalobcom odôvodnená tým, že bez rozhodnutia vo veci sa správca konkurznej podstaty voči žalobcovi nemôže domáhať plnenia rozdielu medzi pohľadávkou a zostatkom, ktorý zostal po uzatvorení dohody. Rozhodnutie o zamietnutí žaloby prvostupňový súd odôvodnil tým, že žalobcom nebola relevantným spôsobom preukázaná naliehavosť právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o urovnaní, a na určení platnosti úverovej zmluvy, zmluvy o zriadení záložného práva, dohody o uplatnení vyplňovacieho práva k bianco zmenke bez protestu, z dôvodu nikým nespochybňovanej neplatnosti. V časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia platnosti zmlúv o zriadení záložného práva, konštatoval nemožnosť zastavenia konania navrhnutú žalovaným z dôvodu existujúcej prekážky res iudicata, pretože v právnej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15Cb/104/2003 nebola táto otázka predmetom konania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že neúspešného žalobcu zaviazal k náhrade trov konania v sume 6.960,-- Sk úspešnému žalovanému.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Obo/20/2007-235 zo dňa 29. januára 2008, právoplatného dňa 26. februára 2008, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenia § 8 ods. 2 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, § 39 Občianskeho zákonníka a § 80 písm. c/ OSP, dospel k záveru o pochybení prvostupňového súdu tým, že žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu. V časti žaloby o určenie platnosti právnych úkonov: úverovej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok, sa odvolací súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na určení ich platnosti vychádzajúc z toho, že sú platné, nakoľko ich platnosť nebola doposiaľ spochybňovaná. V časti žaloby o určenie neplatnosti dohody o urovnaní vyslovil odvolací súd záväzný právny názor o preukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcom na určení jej neplatnosti. Poveril súd prvého stupňa skúmaním platnosti, resp. neplatnosti, dohody o urovnaní z hľadiska jej obsahu s akcentom na § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 27 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný. Jeho podanie odôvodnil ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a/ OSP (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237) v spojení s § 237 písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a § 237 písm. d/ OSP (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie), § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 2 písm. c/ OSP (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolacím petitom sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, resp. alternatívne, jeho zrušenia a zastavenia konania.

K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a keďže nevykazuje ani žiadne z väd, či už namietaných alebo nenamietaných, podľa § 237 OSP, je potrebné ho odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP v nadväznosti na § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu, aj keď odvolací súd pochybil a formu svojho rozhodnutia označil ako rozsudok. V zmysle ustanovenia § 239 OSP účinného do 14. 10. 2008 (t. j. účinného v čase podania dovolania) platí, že ak bolo napadnuté

uznesenie, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 OSP) alebo uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd svojím rozhodnutím zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ustanovení § 239 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ OSP, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 OSP vylúčené. Dovolateľ poukázal na existenciu podmienky prípustnosti dovolania uvedenu v ustanoveniach § 237 písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/ a § 237 písm. d/ OSP (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, hoci správnou formou rozhodnutia malo byť uznesenie, keďže rozhodol o zrušení a vrátení odvoláním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd sa nedôsledne riadil

ustanovením § 223 OSP upravujúceho formy rozhodnutia odvolacích súdov tak, že odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením. Formou rozsudku rozhodujú odvolacie súdy iba v tých prípadoch, keď potvrdzujú alebo menia rozsudok súdu prvého stupňa. Ak ho však zrušujú, čo bol tento prípad, rozhodujú formou uznesenia. Toto pochybenie odvolacieho súdu bolo podrobené aj kritike dovolateľa, ktorý v ňom videl dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 237 písm. f/ OSP (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Mal za to, že vydaním takéhoto zmätočného rozhodnutia sa žalovanému, ako účastníkovi konania, odňala možnosť konať pred súdom, pretože ho nemožno preskúmať pre nezrozumiteľnosť.

Dovolací súd s názorom dovolateľa nesúhlasí a konštatuje neexistenciu takto namietnutej vady, ktorá by vykazovala znaky vady konania tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 237 písm. f/ OSP. Uvedenie nesprávnej formy rozhodnutia v jeho záhlaví spôsobom, že odvolací súd použije namiesto správnej formulácie „uznesenie“ mylne formuláciu „rozsudok“, nedosahuje intenzitu zakladajúcu jeho nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť. V danom prípade sa jedná len o zrejmu nesprávnosť nemajúcu podstatnejší význam, ku ktorej preukázateľne došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vypracovaniu rozhodnutia, a táto je každému zrejmá. Predmetnú zrejmu nesprávnosť by bolo možné odstrániť vydaním opravného uznesenia v zmysle § 164 OSP. Nakoľko však nie je proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie podľa citovaného § 218 ods. 1 písm. c/ OSP v nadväznosti na § 243b ods. 5 veta prvá OSP, je bez právneho významu, aby dovolací súd nariadil odvolaciemu súdu jeho opravu vydaním opravného uznesenia. Opačná situácia by nastala, keby rozhodnutie odvolacieho súdu bolo rozhodnutím vo veci samej (t. j. jednalo by sa o potvrdzujúce alebo zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu), a odvolací súd by nesprávne označil formu rozhodnutia ako „uznesenie“, hoci v súlade s § 223 mal uviesť „rozsudok“. Ani to by však nezakladalo dôvod na podanie dovolania z dôvodu zmätočnosti podľa § 237 písm. f/ OSP. Výskyt takejto zrejmej nesprávnosti by však už vyžadoval jej odstránenie vydaním opravného uznesenia v súlade s § 164 OSP, pretože by išlo o rozhodnutie vo veci samej, ktorým sa konanie končí, a z toho dôvodu nemôže mať inú formu, ako výlučne formu rozsudku. Rozhodnutie odvolacieho súdu o zrušení a vrátení

veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím vo veci samej, ktorým by sa konanie končilo.

Dovolateľ zaujal názor, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva, že by bol naplnený niektorý z dôvodov podľa § 221 ods. 1 OSP na zrušenie rozsudku prvostupňového súdu a odvolací súd uvedený dôvod nekonkretizuje ani len minimálne, len odkazom na ustanovenie § 221 ods. 1 OSP. Z rozhodnutia tak nevyplýva, ktorý z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. a/ až i/ OSP, bol konkrétne dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa, pričom vzhľadom na túto skutočnosť nie je možné preskúmať ani to, či odvolací súd postupoval v ďalšom správne, keď vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, keďže túto povinnosť mu ukladá ustanovenie § 221 ods. 3 OSP za predpokladu, že dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku, je niektorý z dôvodov vymenovaných v § 221 ods. 1 písm. c/, f/, g/ a h/ OSP. Práve pre nekonkretizovanie presného zrušovacieho dôvodu, označil rozhodnutie odvolacieho súdu za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím mu bola, podľa neho, tiež odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ OSP.

Po preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, sa žiada dať za pravdu dovolateľovi v tom, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil zrušovací dôvod iba uvedením ustanovenia § 221 ods. 1 OSP na strane siedmej v druhom odseku svojho rozhodnutia bez adresného označenia jedného, resp. viacerých, zrušovacích dôvodov taxatívne vymenovaných v písm. a/ až i/ tohto ustanovenia. Nie je však možné súhlasiť s jeho názorom, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by bol naplnený niektorý z dôvodov podľa § 221 ods. 1 OSP. Zrejmosť použitia § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v znení účinnom do 14. 10. 2008 vysvitá z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Zrušenie rozhodnutia pre nesprávne právne posúdenie prvostupňovým súdom, má základ v odôvodnení, z ktorého zjavne vyplýva aplikácia § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, ako zrušovacieho dôvodu. Z toho potom pramení aj správnosť ďalšieho postupu odvolacieho súdu, keď z dôvodu zrušenia rozhodnutia vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, pretože túto povinnosť mu ukladalo ustanovenie § 221 ods. 3 OSP v znení účinnom do 14. 10. 2008 za predpokladu, že dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku, je zrušovací dôvod vymedzený v § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

V dovolaní namietal existenciu ďalšej vady konania v zmysle § 237 písm. d) OSP (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie). Prezentoval názor, že prekážku veci právoplatne rozhodnutej (res iudicatae) podľa § 159 ods. 3 OSP predstavuje rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 15Cb/104/2003 zo dňa 10. 04. 2003, právoplatného dňa 30. 04. 2003. Z dôkazu založeného v spise na č. l. 187 – 189 a na č. l. 261 – 266 vyplýva, že predmetom toho konania nebolo určenie platnosti zmlúv o zriadení záložného práva, tak ako to už uviedol vo svojom rozhodnutí aj prvostupňový súd. V obidvoch prípadoch ide o žaloby určovacie. Napriek tomu, že v oboch konaniach ide o totožných účastníkov v opačnom procesnom postavení, bolo predmetom konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15Cb/104/2003, určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam, naproti tomu predmetom súdnej veci je určenie platnosti Zmluvy č. X. o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 22. 08. 2000. Nedôvodnosť vzhľadom dovolací súd aj v tvrdení dovolateľa, že prekážku litispendencie podľa § 83 OSP, predstavuje zase rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 15Cb/118/2007-135 zo dňa 09. 01. 2008. Tu možno konštatovať neopodstatnenosť tvrdenia dovolateľa pre neidentický predmet sporu, ktorým bolo v danom prípade zaplatenie sumy 9.972.292,-- Sk s príslušenstvom (žaloba na plnenie), kým v súdnej veci ide o žalobu určovaciú. Dovolací súd poznamenáva, že z dokladu založeného v spise na č. l. 248 – 250 vyplýva, že konanie pred Okresným súdom Martin sp. zn. 15Cb/118/2007 bolo zastavené podľa § 96 ods. 1 OSP pre späťvzatie žaloby v celom rozsahu, pričom dôvod späťvzatia nie je vymedzený v odôvodnení tohto uznesenia a nekonkretizoval ho ani žalobca v návrhu na späťvzatie žaloby (č. l. 251- 252). Z tohto dôvodu by nemohlo ísť ani o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, pretože tým, že konanie bolo zastavené pre späťvzatie návrhu celkom, súd záväzne neposudzoval, a ani neposúdil, existenciu povinnosti žalovaného voči žalobcovi.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 OSP) alebo prv začatého konania (§ 83) je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, teda o to isté, o čo išlo v skoršom právoplatne skončenom konaní, resp. ide v inom konaní. Samotná skutočnosť, že v určitom konaní je jeho predmetom to isté právo alebo že jeho účastníkmi sú tí istí účastníci, ešte neznamená, že ide o tú istú vec. Totožnosť veci charakterizujú určité znaky, ktoré musia byť dané zároveň a sú nimi: totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení,

na základe ktorých bol uplatnený, t. j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaný a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia (z dôvodu singularnej alebo univerzálnej sukcesie) účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už skončeného alebo prv začatého konania. Pokým z uvedených znakov absentuje čo i len jeden, nejde o tú istú vec, takže skoršie rozhodnutie alebo prebiehajúce iné konanie, nemôže zakladať prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prv začatého konania. O prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prv začatého konania nejde v tom prípade, ak ide síce v novom konaní o právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania, a ku ktorým došlo až neskôr. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci alebo prv začatého konania, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol, resp. je predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je daná aj vtedy, ak bol skutok súdom posúdený po stránke nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ napr. ide o rozhodnutie o určovacej žalobe podľa § 80 písm. c/, pre posúdenie toho, či takéto rozhodnutie zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, bude rozhodujúci aj právny stav záväzne určený jeho obsahom. V prípade, že podľa rozhodnutia právo alebo právny vzťah, prípadne povinnosť, existuje alebo neexistuje, je tým daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci pre novú určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ OSP. Ak ale určovacia žaloba bola zamietnutá bez toho, že by súd záväzne posúdil existenciu práva, právneho vzťahu alebo povinnosti medzi účastníkmi, nejde o rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Na základe uvedeného, nie je daná existencia dovolateľom namietaných vád konania v zmysle § 237 písm. d/ a f/ OSP, a dovolací súd v rámci svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP, nezistil žiadne iné vady konania upravené v § 237 OSP, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno

napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nezaoberal opodstatnenosťou, resp. neopodstatnenosťou, ďalších dvoch uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 2 písm. c/ OSP (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci).

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je podľa § 239 OSP prípustné a vady konania, či už namietané alebo nenamietané, uvedené v § 237 OSP neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní vzniklo úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP. Keďže žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Záverom dovolací súd poznamenáva, že v priebehu dovolacieho konania bolo do spisu založené podanie žalobcu zo dňa 18. 03. 2009 nazvané „Oznámenie o postúpení pohľadávky“, ktorým žalobca oznámil prvostupňovému súdu, že Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20. 02. 2009 došlo k postúpeniu pohľadávky úpadcu voči žalovanému vzniknutej na základe Úverovej zmluvy L. X. zo dňa 22. 08. 2000 na spoločnosť E. F., s. r. o., S. Z. X., B., IČO: X.. Spolu s oznámením doložil osvedčenú kópiu predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok. Podaním – „Oznámením o zmene v osobe veriteľa“ zo dňa 19. 03. 2009 oznámila spoločnosť E. F., s. r. o., B., súdu prvého stupňa, že prišlo k postúpeniu pohľadávky a vyjadrila súhlas so vstupom do konania na strane žalobcu v zmysle § 92 ods. 3 OSP. Zároveň oznámila, že následnou Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 03. 2009 uzatvorenou medzi ňou, ako

postupcom, a spoločnosťou D., s. r. o., K. X., K., IČO: X., ako postupníkom, nadobudla spoločnosť D., s. r. o., K., pohľadávku voči žalovanému. Súčasťou tohto podania je neosvedčená kópia uvedenej zmluvy. Tieto podania zobral dovolací súd na vedomie s tým, že o zámene účastníkov rozhodne súd prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2010

**JUDr. Juraj S E M A N , v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Z.